

לכל העוסקים במלאכה המפוארת שנקראת "כפר נהר הירדן"
לפני כשבוע זכיתי לקחת חלק פעיל בכפר כמתנדב על תקן מדריך.
כאשר שמעתי על הכפר ועל הפעילות הנעשית בו, התרגשתי בידיעה כי באפשרותי לעזור ולתת את
חלקי. זאת על אף הפחדים הרבים שהציפו אותי, כמו איך אשתלב? כמה אהיה משמעותי בזמן כה
קצר? האם בכלל אצור קשר? איך אדע מה לעשות?
כשהגעתי לכפר קיבלו אותי בחיוך פנים משגע, בנועם ובאווירה מחבקת שאפשרה לי להרגיש
בנוח. עשו לנו סיור מודרך בכפר, בו ראיתי כי המדי-קלאב – "המרפאה" – היא מקום חם, ציורי
ומושקע בכל כך הרבה אהבה, כך גם מתחם הבריכה, האולם, הספרייה, חדר האוכל, החדרים,
הכול בצבעים חמים, מטופח ומסביר פנים! זה היה רק ה"סיפתח". כאשר הגיעו השינש"נים,
ראשות הקבוצות, הצוות הרפואי וכלל צוות הכפר חשתי באהבה הרבה למקום ולעשייה. קיבלנו
תדריך על המחלות השונות של אותו מחזור(130 ואחרון), היינו שותפים להכנת הפעילויות
לילדים, שותפים בידיעה לגבי צרכיו של כל חניך וכך גם בשיחות הצוות.
על אף האינטנסיביות של יום ההכנה הראשון והעייפות שנפלה עליי הרגשתי מהר מאוד שייך
למקום ולאנשים, והתרגשות הציפה אותי וכך גם החששות והפחדים.
כל הפחדים הפכו לדחפים כאשר הגיעו הילדים. צוות המדריכים קיבל כל ילד וילדה בתרועות
ועידוד וכך גרמו לחיוכים מרגשים של הילדים. אני שמתי את האף האדום שלי ואת פיאת הליצן
שילבתי בבלוני צורות, ואיפור שעבר בין המדריכים והילדים ואפשר לי לראות את הבעות הפנים
של הילדים השמחים להגיע לכפר. זה מראה שלעולם יהיה זכור לי.
אחרי שהבנתי את המערך הפועל וידעתי את הלו"ז היומי התפנית להכיר את הילדים. הופתעתי
לגלות כמה הם חזקים וכמה הם יכולים לתת לי ועד כמה אני יכול ללמוד מהם. הייתי חלק
מהצוות הצהוב, שהם הבוגרים בני 14-18 ולכן גם השיחות איתם היו עמוקות יותר. הם סיפרו
אותי על מעשיהם ועל ההתמודדויות שלהם עם המחלה שלהם, על שיטות להתגברות, דיברו
ביניהם מה כדאי לעשות, איך לאכול נכון, מה מותר ואסור לעשות. נשארתי המום מהמסוגלות
שלהם. אחד הילדים אמר לי כי הכול בחיים זה בחירה, ואם אנחנו חכמים אז נהיה חכמים לראות
את הצד החיובי שבכך ולא את השלילי, ואכן הוא פועל לפי גישה זו. קטע מרגש נוסף היה לי עם
אחת החניכות, כאשר היינו בפארק האתגרי. לי יש פחד גבהים ושיתפתי אותה בכך, והיא, על אף
המגבלות הפיזיות שלה, אמרה לי שאני עושה יחד איתה את מעבר הגשרים המתנדנד והאומגה,
החזיקה את ידי, נתמכה בי ויחד צחקנו כל הדרך למטה באומגה. הרגשתי כל כך חי ומאושר
מהרגע הקסום שבו זכיתי לשמוע אותה צוחקת ומאושרת. בנוסף הפתיע אותי כמה הילדים האלה
בוגרים ומתחשבים בכל אדם באשר הוא אדם, לא משנה מי הוא, מה המחלה שיש לו, איזו שפה
הוא דובר, אם הוא מדריך, אם הוא בגיל שלהם או לא. הם פשוט ישמחו להכיר אותנו. וזה ערך
עליון בכפר, שאינו מובן מאליו – היכולת לראות את האדם ולא את המחלה.

אנחנו את החיים

הרגשתי כי ישנו קסם שקיים בכפר, וכולם נשאבים אליו הן הילדים והן המדריכים. יש רצון לשותפות שמתבטא במורל, בריקודים, בפעילויות השונות, בלישון עם החניכים, בלהכיר את הקבוצות השונות ופשוט להישאב לקסם הזה שמרים אותך ומוציא ממך את כל הכוחות והאנרגיות (איבדתי את קולי ליום אחד) על מנת לשמח לשמוח או פשוט "לחגוג את החיים".

בהזדמנות זו, אני רוצה לברך אתכם על העשייה המדהימה, על היכולת לתת לילדים המקסימים האלו את החוויה של החיים שלהם, על האפשרות לקבל כל אחד ואחת, על השותפות, שמחת החיים, המוטיבציה, הסדר והארגון. החיוך והחיבוק החם מראים אהבה לכל מי שמגיע ונמצא ובכך הופכים את המקום לאגדה קסומה.

מעריך כל אחת ואחד מכם על העבודה המבורכת ומודה לכם על האפשרות להיות חלק מזה. מחכה לפעם הבאה.

שלכם – גל בנג'יו , קבוצה צהובה מחזור 130):

אחשוב את החיים